

D ů v o d y: Stěžující si záv. výbor podal u žal. rozhodčí komise stížnost proti zúčastněné straně, protože propustila z práce náhradníka záv. výboru a jiných šest dělníků, poněvadž dne 7. února 1931 po ukončení směny odepřeli vykonati přidělenou jim práci. Záv. výbor navrhl, aby bylo rozhodnuto, že propuštění uvedených zaměstnanců odporuje zákonu a zároveň aby byli přijati zpět do práce za dřívějších podmínek a aby jim byl nahrazen výdělek mezi tím ušlý.

Nař. rozhodnutím zamítla rozhodčí komise stížnost pro svoji věcnou nepříslušnost, ježto na první pohled se zdá dosti důvodným, že jest tu výpovědní důvod podle § 82 živn. ř., tedy soukromoprávní důvod a nárok, který řešiti není oprávněna rozhodčí komise, nýbrž řádný soud (§ 3 lit. g).

O stížnosti uvažoval nss takto:

Žal. rozhodčí komise prohlásila se za nepříslušnou proto, že uvedení zaměstnanci dopustili se jednání (bezdůvodné odepření práce), pro které mohl býti pracovní poměr zrušen bez výpovědi podle § 82 živn. ř., čímž pozbyli ochrany zaměstnance pracujícího v závodě déle než tři léta [§ 3 g) zák. o záv. výb.]. Při tom ovšem rozhodčí komise přehlédla, že také v tom případě, když zaměstnanec zavinil příčinu k propuštění podle § 82 živn. ř., jest rozhodčí komise povinna rozhodnouti o nárocích podle § 3 g) zák. o záv. výb. Aby tak mohla učiniti, musí zjistiti předpoklady, které nárok ten zakládají nebo vylučují. Vzejde-li tedy otázka, zda zaměstnavatel měl důvod propustiti zaměstnance bez výpovědi (§ 82 živn. ř.) a není-li tato otázka již právoplatně rozhodnuta příslušným soudem, musí si rozhodčí komise tuto otázku vyřešiti sama. Její výrok o té otázce má povahu pouze prejudiciální a jest pouze předpokladem pro judikátní rozhodnutí podle § 3 g) zák. o záv. výb., k němuž je rozhodčí komise příslušná, a které nemůže odepřiti jen proto, že judikátní rozhodnutí o prejudiciální otázce (o důvodu podle § 82 živn. ř.) přísluší soudu.

Rozhodčí komise měla tedy věcně rozhodnouti o nárocích podle § 3 g) zák. o záv. výb. Shledala-li, že jest zde dán důvod k propuštění zaměstnanců podle § 82 živn. ř., měla nároky vznesené podle § 3 g) zák. o záv. výb. jako bezdůvodné zamítnouti, neboť má-li zaměstnavatel k propuštění zaměstnance právní důvod podle § 82 živn. ř., nemohou nároky podle § 3 g) zák. o záv. výborech vzejíti.

Rozhodčí komise se zabývala arci otázkou, zdali skutková podstata propouštěcího důvodu podle § 82 živn. ř. byla dána. Než místo, aby v řízení náležitě zjistila, zda důvod ten existuje po právu či nic a pak meritorně rozhodla o nároku podle § 3 g) zák. o záv. výb., spokojila se s úsudkem, že důvod k propuštění zaměstnanců podle § 82 živn. ř. byl pravděpodobně dán a odmítla pak stížnost pro svoji věcnou nepříslušnost. Pro tento vadný postup bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.037.

Horní právo. — Řízení správní: I. * Ustanovení vl. nař. č. 8/1928 Sb., pokud se podle své povahy k tomu hodí, sluší podle § 2 ob. zák. hor. subsidierně použití i na řízení před úřady báňskými. —

II. * Báňský úřad není oprávněn odmítnouti bez dalšího doplnění podání strany jen proto, že není náležitě podepsáno (§ 19 vl. nař. č. 8/1928 Sb.).

(Nález ze dne 31. ledna 1934 č. 2034.)

V ě c: Pražská železářská společnost v Praze (adv. Dr. Václ. Sommer z Prahy) proti báňskému hejtmanství v Praze o odmítnutí rekursu pro formální vadu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem revírního báňského úřadu ve Slaném z 31. března 1931 byla stěžující si společnosti podle položky 29 sazby D vl. nař. z 22. prosince 1926 č. 254 Sb. vyměřena dávka za úřední úkon obnosem 3.000 Kč, za udělení povolení k používání elektrické ústředny na dole Sch. v L. Odvolání, jež z výměru toho podala stěžující si společnost, žal. úřad nař. rozhodnutím odmítl »pro nedostatek legitimace«, ježto předmětný rekurs vykazuje toliko jediný podpis, kdežto podle znění veřejného obchodního rejstříku musí býti podání Pražské železářské společnosti vždy opatřeno podpisy dvou k podpisování oprávněných osob.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané, musil nss nejprve jako nepřípustné odmítnouti vývody, jimiž žal. úřad v odvodním spise snaží se dovoditi, že odvolání st-lčino mohlo a mělo býti odmítnuto již proto, že nebylo podepsáno plnomocníkem, ohlášeným revírnímu úřadu podle § 188 hor. zák. Žal. úřad o tento důvod odmítnutí st-lčina odvolání neopřel, zejména nevyslovil, že by st-lka jako akciová společnost, která pro svůj důlní majetek v obvodu revírního báňského úřadu ve Slaném úřadu tomuto oznámila podle § 188 hor. zák. plnomocníka, nemohla podání k tomuto úřadu činiti platně jinak, než tímto svým plnomocníkem; proto se také nss, který je podle § 2 zák. o ss povolán přezkoumávati jen rozhodnutí správního úřadu, stížností u něho naříkané, nemohl touto otázkou zabývati a musil se omeziti na přezkoumání důvodu, o nějž žal. úřad rozhodnutí své opřel.

Na sporu je tedy otázka, zda báňský úřad druhé stolice byl oprávněn bez meritorního projednání odmítnouti odvolání, podané k němu stěžující si akciovou společností z výměru báňského úřadu I. stolice, jen proto, že na odvolání tom, třebas bylo opatřeno razítkem firmy a podpisem jedné osoby oprávněné k podpisování, nebyla podepsána také ještě druhá osoba k podpisování tomu oprávněná, jak je to pro znameňování stěžující si společnosti v obchodním rejstříku předepsáno.

Nss nemusil se zabývati námitkou stížnosti, že v daném případě nebylo zapotřebí, aby odvolání bylo podepsáno dvěma osobami, když bylo podepsáno prokuristou stěžující si firmy, který byl podle čl. 42 obch. zák. oprávněn odvolání jménem této firmy sám podati; neboť i v tom případě, kdyby bylo správným stanovisko žal. úřadu, že odvolání mělo za všech okolností býti podepsáno tak, jak to stanoví zápis v obchodním rejstříku, jest aliminační rozhodnutí žal. úřadu stíženo

podstatnou vadou. Nemohlo totiž v daném případě býti pochybnosti o tom, že odvolání je podáno jménem Pražské železářské společnosti — žal. úřad v tomto směru ani nevyslovil žádných pochybností — nýbrž šlo jen o to, je-li odvolání jménem této firmy podané řádně podepsáno. Než i kdyby podpis jednoho prokuristy k řádnému signování stěžující si firmy skutečně nedostačoval, nezakládalo by to nedostatek legitimace této firmy k odvolání, pro nějž odvolání st-lčino bylo žal. úřadem odmítnuto, nýbrž pouhý formální nedostatek odvolacího spisu. Odmítl-li však žal. úřad pro tento formální nedostatek odvolání stěžující si firmy, neposkytnuv straně z moci úřední příležitost, aby nedostatek tento odstranila, jak ustanovuje § 19 odst. 3 vl. nař. č. 8/28, sluší v tom spatřovati podstatnou vadu řízení.

Že předpisů tohoto nařízení mělo na daný případ býti použito, vyplývá z těchto úvah:

Předmětem odvolání bylo uložení dávky za úřední úkon podle zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb., prodlouženého na dobu, kdy předmětná dávka byla uložena, zákonem č. 192/30 Sb. Podle § 4 tohoto zák. přísluší vyměřiti dávku úřadu, který rozhoduje ve věci, jejíž projednávání zakládá dávkovou povinnost. V daném případě zakládalo dávkovou povinnost povolení k používání elektrické ústředny na dole, udělené stěžující si společnosti revírním báňským úřadem; příslušelo tedy vyměřiti dávku tomuto úřadu báňskému, jak se také skutečně stalo. Ježto dávkový zákon č. 53/25 nemá zvláštních ustanovení o řízení ve věcech jim upravených, musily se ovšem báňské úřady i při projednávání záležitostí svěřených jim podle tohoto zákona řídití všeobecnými předpisy, platnými pro řízení před úřady báňskými, t. j. předpisy obec. zák. hor. a zák. z 21. července 1871 č. 77 ř. z. V žádném z těchto zákonů není ustanoveno, jak má báňský úřad postupovati, dojde-li k němu odvolání vykazující nedostatky rázu formálního. Leč v § 2 obec. hor. zák. je pamatováno na vyplnění mezer v zákoně tom obsažených. Právě se tu, že pokud horní zákon neustanovuje nic zvláštního, platí i ve věcech horních obecné zákony občanské, zákony trestní, správní, živnostenské a obchodní. Ustanovení to není omezeno na předpisy rázu materiálního, dlužno proto analogicky použití i příslušných předpisů procesních. Pokud tedy nemají zákony horní zvláštních předpisů procesních, dlužno analogicky použití předpisů o řízení ve věcech správních, tedy zejména také předpisů vl. nař. č. 8/1928 Sb. — arciť jen potud, pokud zvláštnost řízení ve věcech horních takovéto analogické použití dotčeného předpisu všeobecného nevylučuje.

Podle § 19 odst. 3 vl. nař. č. 8/28 není úřad oprávněn písemné podání pro pouhé vady formální odmítnouti, nýbrž má zaříditi z úřední moci jejich odstranění a uložit k tomu cíli podateli přiměřenou lhůtu. Že by zvláštní povaha řízení ve věcech horních v tomto směru analogické použití tohoto ustanovení vylučovala, nedá se z ničeho dovoditi. Pouhé všeobecné pochybnosti, jež vyslovuje odvodní spis žal. úřadu proti subsidiárnímu použití norem vl. nař. č. 8/28 v řízení před úřady báňskými, nejsou s to, aby názor svrchu zaujatý vyvrátily.

V zanedbání tohoto procesního předpisu spočívá tedy podstatná vada řízení.